

Agrotehnica Diferentiata

Acest **curs** prezinta **Agrotehnica Diferentiata**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site contine 11 fisiere, intr-un numar total de **153 pagini**.

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: doc.

Extras

CURSUL NR.1

Cap.1. OBIECTIVELE ȘI ROLUL AGROTEHNICII ÎN

DEZVOLTAREA AGRICULTURII

1.1. ISTORICUL ȘI ROLUL AGROTEHNICII ÎN

DEZVOLTAREA AGRICULTURII

Științele agricole românești, agronomia, au izvorât din practica agricolă perpetuă de-a lungul secolelor și mileniilor. Pentru satisfacerea necesităților de hrană, omul a parcurs și a acumulat treptat cunoștințe, a învățat de la natură, a studiat și aplicat, dezvoltând o adevărată știință de a cultiva terenurile, denumită agricultură. Pe măsura dezvoltării societății umane, a creșterii nevoilor de hrană și îmbrăcăminte, agricultura s-a dezvoltat trecând prin diverse orânduirii sociale și etape istorice, adaptându-se și perfecționându-se permanent prin sistemele proprii aplicate.

În cadrul științelor agricole AGROTEHNICA ocupă un loc important având ca rol obținerea unor producții agricole mari și eficiente, în condițiile menținerii și sporirii potențialului productiv al solului.

Agrotehnica este știința care se ocupă cu studiul modului de dirijare, a relațiilor dintre factorii de vegetație, sol și plantele cultivate, în scopul elaborării procedeele tehnice de cultivare a plantelor în condițiile exploatareii raționale a solului și conservării mediului înconjurător.

Agrotehnica este tehnica ogoarelor. Denumirea provine de la cuvintele "agros", de origine greacă, sau "ager", de origine latină, care înseamnă ogor sau pământ care se cultivă și "techne", de origine greacă, cu sensul de meșteșug sau artă. Agrotehnica reprezintă astfel "tehnica" sau "meșteșugul" prin care cuceririle unor științe ca: pedologie, agrochimie, microbiologie, meteorologie, fizică, chimie, fiziologia plantelor, mașinile agricole, ecologia, protecția plantelor, fitotehnie etc. sunt aplicate în practică și integrate în agroecosistemele agricole, printr-un ansamblu de elemente ca: sistem de agricultură, sistem de lucrare a solului, asolamente, sisteme integrate de protecție a plantelor, agrotehnica diferențiată etc. Agrotehnica este principala știință aplicată care este chemată să rezolve problema fundamentală a unei agriculturi durabile și anume optimizarea relației dintre tehnologia aplicată și conservarea resurselor utilizate în procesul de producție.

Tratate despre agricultură ne-au rămas din cele mai vechi timpuri, de la învățății timpurilor: din roma antică Collumela („De rustica”), Pietre de Crescentus („Despre produsele agriculturii”, 1233-1321), Oliviers de Serres („Theatre de l’agriculture”, 1539-1619), Albrecht Thaer (1752-1828), Mathieu de Dombasle (1777-1843), Jean Baptiste Boussingault (1802-1887), Just von Liebig (1803-1873), Charles Darwin (1809-1882) etc.

Scrierile despre agricultură sau referiri în documentele vremurilor, sunt vechi și pe teritoriul țării noastre: Arrianus (335 î.e.n.), Plinius cel Bătrân (24-79 e.n.) etc. Primele scrieri cu conținut direct agricol au apărut

În țara noastră la sfârșitul secolului al XVIII și au continuat apoi, fie cu traduceri ale unor cărți străine, fie sfaturi practice pentru agricultori. Pot fi menționate, astfel: Ion Molnar („Economia stupilor”, 1785), Ion Ionescu de la Brad („Manualul de agricultură”, Calendarul bunului cultivator”, 1818-1891), Vlad Cârnu Munteanu (1859-1903), Gheorghe Maior (1855-1935), Haralab Vasiliu (1880-1953), Marin Chirițescu Arva (1889-1935), Constantin Sandu Aldea (1874-1927), Gheorghe Ionescu Șișești (1895-1967), Nicolae Zamfirescu (1899-1977), Nicolae Săulescu (1898-1977), Amilicar Vasiliu (1900-1994), Irimie Staicu (1905-1989) etc.

La început agrotehnica avea un conținut mult mai larg și era denumită “Agrologie” sau “Agricultură generală” și a fost adoptată, pe plan mondial, de F.A.Fallou, în 1862.

În țara noastră primul tratat de agrologie a fost publicat în 1897 de Gheorghe Maior, iar în 1925 Marin Chirițescu Arva publică un nou tratat de agrologie, mai dezvoltat. Din agrologie s-au desprins treptat discipline noi ca agrochimia, mecanizarea agriculturii, combaterea eroziunii solului etc.

Agrotehnica - este denumirea acordată, pentru prima dată la noi în țară, de către Gheorghe Ionescu Șișești în tratatul - manual “AGROTEHNICA”, publicat în anul 1942. Așa cum se precizează în introducerea acesteia, autorul a înlocuit termenul de agrologie, prin cel de agrotehnică, deoarece, odată cu progresul tehnic, a apărut necesitatea “de a da o dezvoltare mai mare aplicațiilor practice pe ogoare”. Ulterior au apărut noi manuale de „Agrotehnică” cu scopul de a servi studenților, cercetătorilor și practicienilor, astfel: Gheorghe Ionescu Șișești, 1947; Gh.I.Șișești, I.Staicu, 1958; I.Staicu, V.Stratula, L.Pop, B.Kovacs, N.Oprișan, Ghe.Timariu, 1967; I.Staicu, 1969; C.Pintilie, Ghe.Budoj, Șt.Romoșan, L.Pop, Ghe.Timariu, B.Kovacs, 1980; C.Pintilie, Șt.Romoșan, L.Pop, Ghe.Timariu, P.Șebok, P.Guș, 1985; A.Lăzureanu, 1994; Ghe.Budoj, A.Penescu, 1996; P.Guș, A.Lăzureanu, D.Sândoiu, G.Jităreanu, I.Stancu, 1998 etc.

Agrotehnica este similară, în limba engleză cu “Soil management”, în limba germană “Ackerbau”, în rusă “Zemledelie”, în ungară “Földmuvelestan” etc. și este consacrată în știința și practica agricolă în țări ca SUA, Anglia, Rusia, Germania, Ungaria, Canada etc.

În cadrul științelor agricole, agrotehnica ocupă un loc central în privința aportului la creșterea producției și menținerea fertilității solului, loc rezultat din rolul acesteia în abordarea sistemică a cunoștințelor acumulate în timp și integrarea acestora într-un tot unitar, format din elemente în interdependență.

Datorită diversității condițiilor pedoclimatice, economice, sociale etc. agrotehnica trebuie să elaboreze cele mai bune metode pentru fiecare situație apărută, îndeosebi în legătură cu sistemele de lucrări ale solului, cu aplicarea corectă a erbicidelor, cu întocmirea unor asolamente raționale, inclusiv pentru noile structuri asociative din agricultura României.

La dezvoltarea sistemului de AGRICULTURĂ DURABILĂ participă un mare număr de științe. Agrotehnica, prin conținutul său, reprezintă pivotul central al acestei activități. Ea selectează, sistematizează și ordonează măsuri agrotehnice, în mod diferențiat în funcție de condițiile concrete, locale ale fiecărei zone agricole, unitate sau exploatare agricolă.

Restabilirea, conservarea și menținerea echilibrului ecologic specific fiecărui agroecosistem în parte, printr-o agrotehnică diferențiată, constituie un deziderat important pentru agrotehnică dintr-un motiv simplu: asigurarea hranei unei populații în continuă creștere, ca și a materiilor prime pentru diferite industrii, se va face multă vreme de aici înainte, pe baza resurselor regenerabile din agricultură. Aplicarea tehnologiilor moderne, integrate în sistemul de organizare teritorial, economic și social stă la baza dezvoltării rurale durabile prin asigurarea necesităților alimentare, a capacității de conservare a terenurilor și creșterea calității vieții.

1.2. OBIECTIVELE AGROTEHNICII

Manualul de agrotehnica este alcătuit pe baza programei de învățământ pentru facultățile de profil, cuprinzând următoarele obiective:

- analiza bazelor agrotehnice ale producției agricole;
- analiza evoluției și fundamentarea științifică a principalelor sisteme de agricultură în relație cu factorii de vegetație și dezvoltarea socio-economică;
- cunoașterea mediului de viață al plantelor; caracterizarea tehnologică a terenurilor arabile;
- studiul factorilor de vegetație, relațiile dintre ei și plantele cultivate, dirijarea acestor factori în vederea sporirii recoltelor și a fertilității solului;
- monitorizarea fertilității terenurilor arabile și reglarea indicatorilor agrofizici, agrochimici și agrobiologici în relație cu condițiile culturale;
- lucrările solului și sistemele de lucrări, rolul acestora asupra însușirilor fizice, chimice, biologice și ale creșterii producției plantelor cultivate;
- elaborarea sistemelor convenționale și neconvenționale de lucrare a solului ca mijloace de optimizare a însușirilor solului, conservarea resurselor și eficientizarea procesului de producție agricolă;
- studiul particularităților biologice ale buruienilor și a pagubelor produse de acestea;
- combaterea integrată a buruienilor din culturile agricole prin metode agrotehnice, chimice, fizice și biologice;
- descrierea și cunoașterea erbicidelor, spectrul de combatere, particularitățile aplicării la principalele culturi agricole;
- elaborarea asolamentelor și analiza rotației culturilor în condițiile unei agriculturi private;
- elaborarea agrotehnicii diferențiate privind sporirea producției agricole pe zone de cultură, precum și ridicarea potențialului productiv al solului pe terenurile slab productive.

1.3. LEGĂTURA AGROTEHNICII CU ALTE ȘTIINȚE

Ca știință agrotehnică are legături cu multe științe naturale și aplicative. Astfel, activitatea ei se bazează în primul rând pe cuceririle unor științe ca: pedologia, agrochimia, fitotehnia, protecția plantelor (entomologia, fitopatologia), ameliorarea plantelor, agrometeorologia și climatologia, fizica, chimia, matematica, fiziologia plantelor, microbiologia, mașinile agricole, îmbunătățirile funciare, științele economico-organizatorice etc.

Pedologia, agrochimia, oferă cunoștințe despre însușirile solului (textură, porozitate, conținut de humus, însușiri agrochimice, hidrice etc.) și modul cum evoluează acestea, pe baza cărora agrotehnică stabilește sistemul de lucrare a solului, amplasarea culturilor și asolamentul etc.

.....

Documentul complet de 153 pagini il poti citi daca il descarci din Biblioteca.RegieLive.ro

Imagini din documentul complet:

